

מ"ת 39235/02 - מדינת ישראל נגד ס"יף זועבי, דאהש זועבי

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 39235-02-19 מדינת ישראל נ' זועבי(עוצר) ואח'
תיק חיזוני: 537090/2018

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים מדינת ישראל
נגד
1. ס"יף זועבי (עוצר)
2. דאהש זועבי (עוצר)

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר מיום 14/4/19 לפि סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), לפיו, בית המשפט מתבקש להורות על שינוי תנאי השחרור בערובה באופן שיותר למבקשים לצאת מהשעה 06:00 עד 16:00 מדי יום והעתיקת כתובת מעצר הבית ל锲ר (תו"ר החלפת זהות המפקחים בעניינו של אחד המבקשים לצורך העתקת מקום החלופה).

רקע:

1. בתאריך 19/2/17 הוגש נגד המבקשים כתב אישום בגין עבירות קבלת רכב או חלק גנוב בצוותא (2 עבירות) וקשר קשור לעשויות פשע (2 עבירות). בתאריך 28/2/19 הוגש כתב אישום ללא שינוי בהוראות החיקוק המיוחסות למבקשים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרם של המבקשים עד תום ההליכים.

בתאריך 17/2/19 הסכים ב"כ המשייבים לקיום של ראיות לכואורה וUILT מעצר והמשיבים 1,2 שוחררו בתנאי מעצר בית מלא בניצרת ובאישור בהתאם, ערבות כספיות ואייסור יציאת קשר עם עדי הتبיעה.

2. מעובדות החלק הכללי בכתב האישום המתוקן עולה כי המשיבים הינם אחיהם, המתגוררים בצוותא במתהכם בית המשפחה בכפר מצרא. בזמן הרלוונטיים לכתב האישום החזיקו המשיבים בחווה חקלאית משפחתיית שם היו מאחסנים את הכלים החקלאיים שברשותם. בנוסף, נהגו המשיבים לסתור בכלים
עמוד 1

חקלאים, מחרשות וטרקטורים כאשר את חלקם היו רוכשים שהם ללא רישיונות כדין וחלקם היו רוכשים מחולית גנבי רכבים חקלאים (טרקטורים) אשר פעלה באזורי הגליל התיכון (להלן: "החוליה") ואשר כללה את מר חסן רבע (להלן: "חסן"), מר חוסיין סאלח (להלן: "חוסיין"), מר מוחמד עלי (להלן: "מוחמד עלי") ומר עומר עודה (להלן: "עומר" וביחד: "החוליה") בידועם כי מדובר ברכבים גנובים.

החוליה פעלה באופן שמוחמד עלי, עומר וחוסיין היו מأتרים טרקטור הנitin להיגנב אז, היו יוצרים קשר עם חסן וקובעים להיפגש בנקודה מסוימת. בהמשך, היה אוסף חסן את מי מחברי החוליה ברכב הגדר מסוג רנו אשר מספרו 50-807-22 (להלן: "הגדר") ובצווותה חדא היו נסועים אל עבר הטרקטור המיעוד, אז, היו מעמיסים את הטרקטור על גבי הגדר ומוכרים אותו למשיבים 1 ו 2 או מוציאים אותו מתחומי הארץ ומוכרים אותו בשטхи הרשות הפלשתינאית וזאת בכונה לשלו אותו מבליו שלילת קבוע.

מעובדות האישום הראשון עולה כי בזמן הRELONETIVIM לאישום זה התגorder מר אחמד רבע (להלן: " אחמד") בצוותא עם משפחתו בכפר משhad, המשפחה עסקה למחייתה בהחזקת שטחים חקלאיים בסמוך לאזור התעשייה ציפורית.

לשם ביצוע עבודותיה החקלאיות החזיקה בתחום סגור ומוגדר במקולות וצדד חקלאי, וכן טרקטור חקלאי מסוג Ferguson דגם 135 בצבע אדום, אליו הייתה מחוברת מחרשה בעלת 7 שניים בצבע אדום (להלן: "הטרקטור והמחresa") בשווי של כ- 25,000 ש"ח אותן החנה בתאריך 13/12/2018 בחניית מקום הציד החקלאי המוגדר (להלן: "החצר המוגדרת").

בסמוך לחודש 08/2018 קשו המשיבים וחסן ועומר קשר לביצוע פשע באופן שבシhot טלפוניות ביניהם, יצרו המשיבים קשר עם חסן ועומר והתענינו ברכישת כלים חקלאיים גנובים. כן סיימו המשיבים וחסן ועומר כי כאשר יגנבו עומר וחסן כל' חקלאי גנוב, יעבירו אותו לשטחים של המשיבים וזאת לצורך בתיואם מוקדם.

בתאריך 13/12/2018 סמוך לשעה 02:30 גנבו חסן ועומר את הטרקטור והמחresa של אחמד מהחצר המוגדרת ושמו פעםיהם אל עבר החווה של המשיבים.

בהמשך כאמור לעיל, סמוך לשעה 03:30, הגיעו עומר, חסן וחוסיין אל חוות משפחת

זועבי, שם, פגשו במשיב 2 במקומם ולאחר משא ומתן בדבר גובה הסכום אותו ישלמו המשיבים בעבור הרכב החקלאי הגנוב, קיבלו המשיבים את הטרקטור והמחרצה הגנובים ביודעם כי הם הושגו בעבירה באופן משיב 2 סיכם עם חסן על קניית הטרקטור והמחרצה בסכום כולל של 10,000 ש"ח, אז פרקו חסן, עומר וחוסיין את הטרקטור בחוותם וסיכמו כי את הכספי יעביר המשיב 1 מספר ימים מאוחר יותר.

בהמשך כאמור לעיל, כעבור יומיים פגש חסן את משיב 1 בחצר בית חמו של המשיב 1 בעיר נצרת, אז, העביר האخرן לידי של חסן סכום כולל של 10,000 ל"נ תמורת הטרקטור הגנוב.

בהמשך כאמור לעיל, משנודע לאחמד דבר הגניבה, ניגש אחמד למשיבים ולהלו סחרו בטרקטור באופן שמכרו לאחמד חזרה את הטרקטור והמחרצה בסך כולל של 10,000 ל"נ. במעשהם האמורים לעיל, קשרו המשיבים קשר לביצוע פשע וכן קיבלו לידיהם רכב חקלאי גנוב ביודעם שהרכב הושג בעבירה במצוותא.

במסגרת האישון השני נתען כי בזרים הרלוונטיים לאישום זה התגorer מר ג'AMIL בסול (להלן: "ג'AMIL") בצוותא עם משפחתו בכפר רינה. המשפחה החזיקה למחיתה בחוותה חקלאית. לשם ביצוע עבודותיה החקלאיות החזיקה המשפחה במתחם סגור בטרקטור חקלאי מסוג פריגוסון דגם 165 בצבע אדום אליו הייתה מחוברת עגלת צהובה (להלן; "הטרקטור והעגלה") בשווי של כ 40,000 ש"ח אותן החנה ג'AMIL בתאריך 17/08/2018 בחניה מגדרת בטור החווה (להלן: "החוותה"),

בסמוך לחודש 08/2018 קשרו המשיבים וחסן ועומר קשר לביצוע פשע באופן שבшибות טלפוניות ביניהם, יצרו המשיבים קשר עם חסן ועומר והתענינו ברכישת כלים חקלאיים גנובים. כן סיכמו המשיבים וחסן ועומר כי כאשר יגנבו עומר וחסן כלים חקלאיים המשיבים וזאת ללא צורך בתיאום מוקדם.

בתאריך 17/08/2018 סמוך לשעה 21:30, גנבו חסן חוסיין ועומר את הטרקטור והעגלה של ג'AMIL, העמיסתו על רכב הגירר והביאו לחווה המשיבים.

במהמשך למתואר לעיל, בהגעם לחווה, קיבלו המשפטים בצוותא רכב ביודעו שהרכב גנוב, באופן חסן נפגש עם המשפטים ובין הצדדים התנהל משא ומתן על גובה מכירת הטרקטור והעגלה בסופה סיכמו הצדדים על מכירת הכלים החקלאיים בעבור סכום כולל של 9000 ₪ ואוטו שילם המשפט 2 לחסן אשר חילק את הסכום בין יתר חברי החוליה.

בפרק זמן של שבוע עד שבועיים לאחר הקניה המתוארת, שחררו המשפטים בטרקטור ובעגלה של ג'ימול באופן שמכרו אותם לאדם אחר בעיר באר שבע תמורתם קיבלו לידיים סך כולל של 11,000 ₪

במעשיהם האמורים לעיל, קשו המשפטים קשור לביצוע פשע וכן קיבלו לידיים רכב חקלאי גנוב ביודעם שהרכב הווג בעבירה בצוותא.

טייעוני הצדדים:

טייעוני ב"כ המבקשים :

- א. יש לאפשר למבקשים לחזור לעבודתם ולביתם.
- ב. המבקשים לא הפרו תנאי השחרור בערובה וניתן לתת בהם אמון.
- ג. מדובר באנשים נורמטיביים, למבקש 2 הרשעה אחת לפני שנים רבות, למבקש 1 אין הרשות קודמות.
- ד. לעניין הפיקוח נטען בעניינו של המבקש 1 כי אלו אותם מפקחים - אביו ואשתו שמשיכו לשמש מפקחים, ולענין מבקש 2 מדובר בשני מפקחים חדשים, שני אחיו עבדאללה ועבד צועבי.

טייעוני המשפטה :

- א. מדובר בכתב אישום המיחס למבקשים עבירות רכוש חמורות המבוצעות במקום אליו הם מבקשים

לחזר.

ב. מדובר בעבירות רכוש הקשורות לרכבים חקלאיים, המבקשים מבקרים להתריר להם לעסוק באאותה עבודה ובאותו מקום ומיל שאמור לפיקח הם בני משפחה שבית המשפט מודע לכך שהיא קושי בהבאתם כדיים לצורך עבירות של הפרה.

ג. המבקשים עוד לא התחללו לऋת אחראית, הם כופרים בתיק ואינו אינדיקציה שהמסוכנות פחותה.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כוגן הבקשה בה עסקינו, בית המשפט מוסמך לעיון מחדש בחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"**עצור, משוחרר בערובה או טובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשת לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעט מעת מתן ההחלטה.**"

האם "עבר זמן ניכר מעט מעת ההחלטה"?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לחת את הדעת בבקשת לעיון חוזר המסתמכת על "חולף הזמן" עומד בית המשפט המחויז בניצרת בבש 2347/06 פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפני כי השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשהובילו את החלופה השלישיית, זו שענינה חולוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למללה מפני כי השופט פרוקצ'יה. ייעודו העיקרי של העיון החזר הוא 'לבוחן מחדש', האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגער תנאי זה או אחר, שקיים נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכואורה, וחלופה מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחויז בניצרת במסגרת **בש 002201/06** עמיר מולנර נגד מדינת ישראל נקבע מפני כי השופט נסים ממן בבקשת לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"**לדעתם, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חדשניים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצרכן לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שהוא זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהוא נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] ובש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), עמ' 1750, שם נקבע כי -**

"... לא נשתנו אף הנسبות מАЗ, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינה מצדיק את שיניה בשל יסוד חלוף הזמן גרידיא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמה העורר היא כי הוא ישנה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתmeshך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיין חזרה של העורר אינה עומדת בתנאי הסוף האמורים, דין להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשה של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בשל ארבעה חדשים ובעיה שההליי ההורחות צפויים היו להימשך עוד חדשים ארוכים וזאת בשונה מה מקרה שבפניו קבוע התקיך לקבלת תסקير שירות המבחן וטייעונים לעונש לחודש הבא.

לצ"ע כי ערך על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולניר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מצין במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בעורובה :

אף אני, כסוג הנשיא המלמד, סבור כי לא חלף עדין זמן ניכר - כמשמעותו בחוק - מן ההחלטה מצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והليلة בלבד. לא הרי שהות של מספר חדשים במעצר מאחריו סורג ובריח כהרי מעצר בבתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהgelות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סילמאן, פ"ד כח'(1) 246, 249, השופט ברזון). להבינה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נת(2) 865-870-869".

לאור עיקרון המידתיות מצין בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחולף 9 חודשים משחררו של העורר ולאחר מכן ההורחות הקבועים במועד זה.

בהחלטה בב"ש 3712/08 סעד רטיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחויז בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן "חלוף זמן" מצדיק שינוי תנאי שחרור בעורובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגין ובاهדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן מצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמידה על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו - 1996, הקובלות מגנון של עין חזרה בהחלטה מעצר לאחר חלוף תשעה חדשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנהה כאמת מידה לפרק הזמן הרואי לבחינה של חלופת מעצר, זאת בהדר שינוי נסיבות אחר. "

sicomo של דבר, מהפסקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנוועה של המבקש השוהה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באופן מסווג ממקום באזרור תשעת החודשים בהם שוהה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשב על מקרים בהם גם בחולף תקופה קצרה יותר יהיה משומח לול'ן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן קצר יש בו כדי להחליש באופן ממשוני את עצמתה של עילת המסוכנות.

במקרה שבפני מיוחסות לבקשתם עבירות רכוש חמורות של קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת רכבים גנובים, זאת בשתי הזרמוויות שונות וטור שמיוחסת לבקשתם מעורבות פעילה בביצוע העבירות כמו שהקלו על ביצוען של העבירות וביססו המנייע הכלכלי בbijzouen.

לאור האמור לעיל אין בחולף חודשים מעט השחרור בתנאים ועד הגשת הבקשה ושלושה חודשים מעט שחרור המבקשים ועד מתן החלטה בבקשתם "חולף זמן" אשר יצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה על דרך יציאתם של המבקשים לעבודתם.

טעם נוספת לדחיתת הבקשה ליציאה לעבודה נועז בעובדה כי אותה עבודה בה עוסקו המבקשים עובר למעצרם הינה המנייע של המבקשים לביצוע העבירות לכארה והתשתיות בה עשו המבקשים שימוש לכארה בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

לעובדה כי עברם הפלילי של המבקשים אינו מכבד או אין קיימם כלל ניתן משקל בעת שחרור המבקשים בתנאים מגבלים עם הגשתם של כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים אך אין עובדה זו והיעדר הפרות נתענות בתקופה הקצרה יחסית כדי להוות שני נסיבות או נסיבות חדשות שיש בהן כדי להטוט את הCPF בשלב זה להשבתם של המבקשים למקום בו בוצעו לכארה העבירות ושעה שלא היה בידי המפקחים הגרים דרך קבוע בבית המבקשים כדי למנוע ביצוען של העבירות אשר בוצעו לכארה במקום. מכאן כי שהייתם של המבקשים במקום מגורייהם עלול להגביר בשלב זה הסיכון הקיים להישנות עבירות נוספות.

סוף דבר:

הבקשה נדחתה.

המציאות תעבור העתק ההחלטה לעין הצדדים.

זכות ערר בבית המשפט המחויז.

ניתנה היום, ז' איר תשע"ט, 12 Mai 2019, בהעדר הצדדים.